

РЕШЕНИЕ

№ 24782

гр. София, 18.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 07.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4828** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 197, ал. 2](#) и сл. във връзка с [чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс \(ДОПК\)](#).

Образувано е по жалба подадена от Н. И. Л., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Р. С. от САК, срещу № Решение №ПО-39/23.04.2025г., издадено от директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба с вх.№ Ж-22-346/17.04.2025г. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С240022-023-0001084/14.04.2025г., издадено от Д. Р., на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП С..

С жалбата се моли съдът да отмени оспореното постановление и потвърждаващото го решение, като незаконосъобразно и неправилно. Предварителните обезпечителни мерки не са наложени в хода на ревизията, доколкото заповедта за възлагане на ревизия е връчена на 15.04.2025г., а процесното постановление е издадено на 14.04.2025г., с което е нарушена разпоредбата на чл. съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК. На следващо място се сочи, че отговорността на ревизираното лице ще се търси на основание чл. 19 от ДОПК, като в издаденото постановление не е посочена коя от отделните хипотеза на посочената норма следва да се приложи, което води до извода, че предполагаемия размер на задълженията не са конкретизирани по основание. На следващо място жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 739, ал. 1 от Търговския закон, съгласно която непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права се погасяват. В тази връзка твърди, че задълженията на дружеството, за които се ангажира отговорността му по чл. 19 от ДОПК като непредявени в производство по несъстоятелност са погасени и няма основание да се търси отговорност за несъществуващи задължения от трето лице. Твърди се, че цитираното от директора на ТД на НАП Решение № 5980/22.05.2020г. по

адм.д. № 720/2020г. на ВАС е неприложимо за настоящия спор, тъй като не се касае за установено с РА задължение след изтичането на срока за предявяване на вземания в производството по несъстоятелност на третото лице. Настоящият случай касае задължения по декларации, подадени от „Стоника 8875“ ООД и за НАП е съществувало задължение същите да бъдат предявени в хода на производството по несъстоятелност на дружеството, доколкото е спазена процедурата за уведомяване по реда на чл. 78 от ДОПК.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Ответникът - Директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., редовно призван, се представлява от юрисконсулт А. която оспорва жалбата, моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че Постановление с изх. №С250022-023-0001084/14.04.2025

г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено във връзка с постъпило мотивирано Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ №Р-22221525000951-039- 001/03.04.2025 г. от А. Н. на длъжност главен инспектор по приходите, в качеството ѝ на ръководител ревизия. Съгласно искането, въз основа на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221525000951-020-001/28.02.2025 г. е възложена ревизия на Н. И. Л. с ЕГН [ЕГН] за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на „Стоника 8875“ ООД с ЕИК[ЕИК] както следва: корпоративен данък за период 01.01.2021 г. - 31.12.2022 г., ДДС за период 01.01.2020 г. - 30.04.2023 г., ДОО за период 01.02.2020 Г.-31.08.2023 г., ЗОВ за период 01.02.2020 г. - 31.08.2023 г., ДЗПО за период 01.02.2020 г. - 31.08.2023 г., ДДФЛ за период 01.02.2020 г. - 31.08.2023 г. В искането е посочено, че дружеството има изискуеми публични задължения, относими за период 01.01.2020 г. - 31.08.2023 г., за който представляващ е лицето Н. И. Л. с ЕГН [ЕГН], като размерът на задълженията е 388 997,34 лв., в т.ч. главница 289 671,84 лв. и лихва 99 325,50 лв., изчислени към 10.02.2025г. В искането е направен извод, че са налице предпоставките за установяване на отговорност по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК на Н. И. Л. с ЕГН [ЕГН] за задълженията на „Стоника 8875“ ООД за период 25.09.2019 г. - 31.08.2023 г., като очакваният размер на задълженията, които ще бъдат допълнително установени с ревизионния акт и ще подлежат на внасяне, е както следва: ДДС в размер на главница 160 132,75 лв. и лихва 56 066,66 лв. за период 01.01.2020 г. - 30.04.2024 г., корпоративен данък в размер на главница 17 927,70 лв. и лихва 5335,35 лв. за 2021 г. и 2022 г., ДОО в размер на главница 53 448,58 лв. и лихва 18 140,00 лв. за период м.02.2020 г. - м.08.2023 г., ЗОВ в размер на главница 21 563,13 лв. и лихва 7340,00 лв. за период м.02.2020 г. - м.08.2023 г., ДЗПО в размер на главница 13 256,85 лв. и лихва

4450,00 лв. за период м.02.2020 г. - м.08.2023 г., ДДФЛ в размер на главница 23 342,83 лв. и лихва 7951,00 лв. за период м.02.2020 г. - м.08.2023 г. Лихвите са изчислени към 10.02.2025 г. В искането са изложени мотиви съдържащи данни, че ще бъде затруднено събирането на предполагаемите публични задължения.

ЗВР №Р-22221525000951-020-001/28.02.2025 г. е връчена на Н. И. Л. по електронен път на 15.04.2025 г., видно от приложеното по административната преписка удостоверение за извършено връчване по електронен път.

С ПНПОМ с изх. №С250022-023-0001084/14.04.2025 г., издадено на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК от Д. Р. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., на Н. И. Л. с ЕГН [ЕГН] са наложени предварителни обезпечителни мерки - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити на името на длъжника в ТИ БИ АЙ Б. ЕАД, У. Б. АД и И. А. Б. АД за сумата от 1 677 483,02 лв., както и запор върху следните МПС: лек автомобил марка А., модел Q7, рег. [рег.номер на МПС] , рама №WAUZZZ4LX8D057457, двигател ЖХМ005260, година на производство 2009 г. със застрахователна оценка 22 300,00 лв. и лек автомобил марка А., модел А4, рег. [рег.номер на МПС] , рама №WAUZZZ8DZSA135806, двигател №ADP047055, година на производство 1995 г. със застрахователна оценка 1600,00 лв. ПНПОМ е връчено на задълженото лице на 14.04.2025 г.

Във връзка с постановлението са изпратени и запорни съобщения до ТИ БИ АЙ Б. ЕАД, У. Б. АД, И. А. Б. АД и СДВР съответно с изх. №С250022-003-00028907/14.04.2025 г., №С250022-003-00028908/14.04.2025 г., №С250022-003-00028909/14.04.2025 г. и №С250022-122-0006886/14.04.2025 г., като запорните съобщения до банките са връчени на 14.04.2025 г.

С Решение № ПО-39/23.4.2025г. на директора на ТД на НАП С., е оставена без уважение жалбата на „Н. Л. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. №С250022-023-0001084/14.04.2025 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с административната преписка документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Видно от данните по делото решение № ПО-39/23.4.2025г. на директора на ТД на НАП С. град е връчено на 29.04.2025 г., като жалбата е подадена до съда на 02.05.2024г. Следователно, жалбата е

подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки.

Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК.

Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Разпоредбата на чл. 121, ал. 1 ДОПК урежда случаите на налагане на обезпечителни мерки. Въпросните мерки имат привременен характер (чл. 121, ал. 4 и 5 ДОПК), като предназначението им е да гарантират събирането на публичните вземания на този етап от ревизионното производство, с оглед предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на длъжника, които биха осутили събирането на задълженията за данъци, които ще бъдат установени с ревизионен акт. Ако при приключване на ревизионното производство с ревизионен акт бъдат установени публични задължения в очаквания размер, публичният изпълнител пристъпва към продължаване действието на наложените мерки съгласно възможността, предвидена в разпоредбата на чл. 121, ал. 6 ДОПК с налагане на обезпечителни мерки на основание чл. 195 ДОПК от същия вид и върху същото имущество, обезпечаващи конкретно

установените по основание и размер публични задължения, а в случай че не се стигне до установяване на очаквания размер на публичните задължения, може да се процедира по реда на чл. 208, ал.1 от ДОПК.

В рамките на производството по издаване на постановлението за предварително обезпечаване чрез налагането на съответните мерки компетентният публичен изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде невъзможно, респ. затруднено събирането на публичните задължения и при съобразяване на условията по чл. 121, ал. 3 ДОПК той има правомощието да наложи обезпечение. Преценката за евентуална затрудненост на събирането на задълженията е в рамките на неговата дискреционна власт.

Видно от данните по делото, на 28.02.2025г. /лист27/ с издаването на ЗВР е образувано ревизионно производство по отношение на жалбоподателя. Съгласно чл. 112, ал. 1 от ДОПК, ревизионното производство се образува с издаването на заповедта, докато срокът са извършването на ревизията се обвързва с датата на връчването на заповедта. В тази връзка следва да се приеме, че в хода на вече образувано производство и на база искане на орган по приходите е издадено ПНПОМ на 14.04.2025г., с което, с цел да се защитят интересите на държавата, е наложена оспорената мярка.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако:

а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б) не съществува изпълнително основание; или в) не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 2 и чл. 195, ал. 5 ДОПК.

Първото отменително основание по чл.197, ал.3, пр.1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото не са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложения съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК с ПНПОМ възбрана върху недвижим имот.

Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 ДОПК в случая също не е приложимо. Спорните обезпечителни мерки са предварителни по чл. 121, ал. 1 ДОПК за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя. За налагането им изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1–8 ДОПК не се изисква и затова липсата му не обуславя отмяната им. Общото правило по чл. 195, ал. 1 ДОПК, че подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични

вземания важи за окончателните обезпечителни мерки, които се налагат въз основа влязъл в сила или подлежащ на предварително изпълнение акт за установяване на публично вземане, който представлява изпълнително основание по чл. 165 ДОПК. Това общо правило се дерогира от специалния чл. 121, ал. 1, пр. 1 ДОПК, който изрично позволява предварителни обезпечителни мерки да се налагат в хода на ревизията за подлежащите на установяване задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, преди ревизионен акт за тях да е издаден като изпълнителен титул.

Противоречивите позиции на страните по делото касаят преценката на третото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 3 ДОПК – дали обезпечителни мерки са наложени при спазване на изискванията по чл. 121, ал. 1 ДОПК.

В процесния случай с Постановление изх. №С250022-023-0001084/14.04.2025 г. са наложени предварителни обезпечителни мерки – заповед на банкови сметки и МПС собственост на ревизираното лице, като съдът намира, че са спазени изискванията на чл. 121, ал. 1 - ал. 3 от ДОПК. Постановлението е издадено след образуване на ревизията, съгласно чл. 112, ал. 1 от ДОПК, както бе посочено по-горе от настоящото решение.

Видно от данните по делото е налице мотивирано искане от 03.04.2025г. /лист 24/ от орган по приходите във връзка с ревизия спрямо жалбоподателя, образувана със ЗВР от 28.02.2025 г., надлежно връчена на жалбоподателя на 15.04.2025г., като е посочено, че е налице обективна невъзможност за събиране на публичните задължения на „Стоника 8875“ ООД. Дружеството не погасява задълженията си, не е декларирано и не притежава движими и недвижими активи, които да послужат за обезпечаване на безспорно установените задължения по подадени от същото декларации. Дългът е обявен за несъбираем по реда на чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК.

Видно също така от данни публикуваните в Търговския регистър относно „Стоника 8875“ ООД, с Решение № 325 от 01.03.2024г. постановено по дело № 2015/2023 на СГС, поради недостатъчност на наличното имущество за покриване на разноските, на 01.03.2024г. е открито производство по несъстоятелност и от същата дата търговецът е обявен в несъстоятелност, като производството е спряно на основание чл. 631, ал. 1 от ТЗ за срок от една година. С Решение, № 419 от 18.03.2025г. постановено по дело № 2015/2023, СГС производството по несъстоятелност е прекратено, като е постановено заличаване на длъжника от търговския регистър от 07.04.2025г. Действително за разлика от цитираното в решението на директора на ТД на НАП С. решение на ВАС, задълженията на „Стоника 8875“ ООД не са установени с РА след изтичането на срока за

предявяване на вземания, но в настоящия случай такъв срок не е текъл, тъй като производство по несъстоятелност по глава Ч. и следващите на част Четвърта от ТЗ въобще не е проведено, поради което и кредиторите е нямало как да предават своите вземания в сроковете по чл. 685 или чл. 688 ТЗ т.ч. и НАП за да се удовлетворят, поради недостатъчност на наличното имущество. В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата възражения, че след като съществуващо вземане не било предявено в срок, то същото се погасява без значение кой е кредиторът. Предвид цитираните разпоредби и с оглед систематичното място на нормата на чл. 739, ал. 1 от ТЗ, в случая същата е неприложима.

По изложените съображения, съдът намира постановеното решение за законосъобразно, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора и изрично заявеното в тази връзка искане от пълномощника на ответника за заплащане на разноски, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение за осъществяването по делото процесуално представителство от юрисконсулт, в размер на 100 лв. съобразно разпоредбата на § 2 ДР ДОПК, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горните съображения и на основание чл. 197, ал. 1 – 4, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК, Административен съд София - град, 17 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. Л., ЕГН: [ЕГН] срещу № Решение №ПО-39/23.04.2025г., на директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба с вх.№ Ж-22-346/17.04.2025г. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С240022-023-0001084/14.04.2025г.

ОСЪЖДА Н. И. Л., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

